

Ez lenne a megreformálhatatlan Demokrata Párt vége?

A történelmet ezen a héten naponta újraírták, majdnem rögtön, amint bekövetkezett. Egy *Wall Street Journal*-vezércikk november 4-én véleményt közölt arról, mi is a probléma a Demokrata Pártnál: „A szavazók figyelmeztetik a demokratákat, hogy engedjék el a Sanders–Pelosi-féle irányvonalat.” A demokrata vezetőség gyorsan egyet is értett ezzel a felfogással, a Progresszív Kaukuszt hibáztatva, amiért olyan gazdasági reformokhoz ragaszkodik, amelyekről a közvélemény-kutatásokból kiderül, hogy a választok saját bevallásuk szerint pontosan ezeket akarják.

De ez nem az a politika, amit a párt legnagyobb adományozói akarnak. A valódi probléma az, kiket akar a Demokrata Párt (és persze kétpártrendszerbeli társaik, a republikánusok is) támogatni: a nagyvállalati lobbistákat és a kampánydonorok osztályát, vagy pedig a bérből élő szavazókat, akik olyan gazdaságpolitikát keresnek, amely önekik mint alkalmazottaknak, fogyasztóknak és adósoknak előnyös.

Lehet-e kétség affelől, mi okozza a szavazói apátiát a clintonista virginiai jelölttel, Terry McAuliffe-fel szemben? Valóban az okozta volna a vereségét, hogy a szavazók szemben álltak Sanders-szel és a kongresszusi Progresszív Kaukuszzsal mint radikális szélsőségesekkel, amiért ezek támogatták azt a politikai platformot, amellyel Biden elnök kampányolt, és amellyel megnyerték a választást? Az lett volna az ok, hogy a demokraták nem kellőképpen támogatták Wall Street-i és nagyvállalati adományozóikat és lobbistáikat, és McAuliffe megszavazása valamiképpen Bernie Sanderst, AOC-t és az „alakulatot”¹ erősítette volna?

A magukat „centristáknak” vagy „mérészelteknek” nevező demokraták ragaszkodnak ahhoz, hogy a progresszívek kapituláljanak a Build Back Better törvény² Manchin–Sinema-féle átírása előtt és alakítsák azt olyan zsákbamacskává, amely az öt százalék számára előnyös a kilencvenöt százalék helyett, azáltal, hogy a legnépszerűbb reform-javaslatokat a vagyonosak megajándékozásával cserélik fel –

mintha ezzel megnyernék a választásokat. Vagy legalábbis, kampányfinanszírozást a pártnak.

Az eredeti BBB egyik legnépszerűbb javaslata a tizenkét hetes apasági/anyasági, beteg- és gondozói szabadság, a gyermekek utáni támogatás, az óvodai támogatás voltak. Ilyen segélyeket majdnem minden fejlett ország nyújt állampolgárainak. De a demokraták Joe Manchin szenátorra bízta a feladatot, hogy szembeszálljon a javaslattal mint olyan nagyvállalat-ellenes lépéssel, amely az alkalmazottak számára lehetővé teszi, hogy munka nélkül jussanak pénzhez. Nancy Pelosi és a képviselőházi vezetőség engedett, és eltávolította mindezt a tervezetből, ugyanakkor megegyeztek egy meglehetősen fukar négyhetes támogatási programban. Joe Manchin azonban még így sem fogja elkötelezni magát a lecsökkentett BBB tervezet támogatása mellett, amikor ezt a Szenátus elé küldik, mondván, ő „a fizetett szabadság tárgyában külön törvényhozási eljárás keretében akar együtt dolgozni a republikánusokkal”.³

A mai amerikai kétpártrendszerben a Demokrata Párt szerepe, hogy megvédje a republikánusokat a balról jövő támadásoktól. Amit a republikánusok és a centristák akarnak, az a kemény üzleti infrastruktúra program, nem pedig annak munka-párti elemei. A progresszívek jogosan figyelmeztetnek, hogy a BBB szavazóbarát változatának Kongresszus általi elfogadtatására az egyetlen lehetőség, hogy azt hozzákötik Biden kétpárti infrastruktúra-törvénytervezetéhez. A progresszívek félelme az, hogy Manchin keresztülviszi a neki tetsző elgondolást, hogy várjanak fél évet (politikai időben mérve ez „sohát” jelent) mielőtt előterjesztik a BBB-t, amit először lekurtítottak 6,5 billió dollárról 3,5 milliárdra, és most egy jelentés szerint 1,8 billióra.⁴

Egy másik népszerű elem, amit a bírálók szerint túlságosan munka-párti ahhoz, hogy vonzó legyen a szavazók számára, a fogászati és szemészeti ellátás a Medicare-ben részesülők számára, valamint a hallássegítő eszközök és az otthoni ellátás finanszírozása. Minthogy az orvosi és egészségbiztosítási költségek kifacsarják a családi költségvetéseket, a legtöbb szavazó támogatja, hogy az állam tárgyaljon a cégekkel a gyógyszerárakról, hogy véget vessenek a gyógyszercegek túllázásainak. A kormányok a világon mindenütt régóta így tesznek. De a „centristák” ennek blokkolásával fenyegettek, és végül felajánlották a leginkább túlzó monopolárok bizonyos fokú csökkentését, miközben megígérték ellentételezésül gyógyszerceges adományozóknak a nagyobb szabadalom-védelmet (olyan kutatásokért, amelye-

ket kezdetben az állam finanszíroz). A cél, hogy megakadályozzák, hogy más gyógyszercégek olcsó generikus verziókat gyártsanak a gyógyszerekből, a szabadalmak lejárta után.

A diákhitel-tartozások elengedésének tervét drasztikusan visszanyesték, a közösségi finanszírozású főiskolákban két tanév ingyenessé tételének a tervével együtt. Biden kampányígéreteit egymás után szegik meg – Biden saját maga tagadja meg őket, és láthatóan türelmetlen, hogy meddig tart még a progresszíveknek, hogy kapituláljanak a „realitás” előtt.

Már a Biden-kabinet indulásakor kidobták a minimálbér emelésére szóló ígéretet. A szenátusi jogász [Senate parliamentarian]⁵ úgy tett, mintha ezt nem lehetne a „reconciliation”⁶ keretében előterjeszteni, azon az alapon, hogy nem érinti a szövetségi állam bevételeit. Ez természetesen nonszensz. A minimálbér emelése csökkentené az állami segélyeket a szegénységi küszöb alatti családoknak – e segély régóta pénzt takarított meg a Walmart és sok más minimálbéres foglalkoztató számára azzal, hogy lehetővé tette, hogy azok kevesebbet fizessenek a tényleges létminimumnál, miközben élelmiszer-utalványok és egyéb pénzügyi transferek hidalták át a különbséget.

Joe Manchin krokodilkönnyeket hullat azért, mert a kormány pénzt adna ki a dolgozók támogatására, de láthatóan nem aggódik a vagyonosak, a nagyvállalati érdekek javára vagy a katonai kiadásokra fordított pénzek – vagy a legmagasabb jövedelmi klasztereknek adott adókedvezmények – miatt. Mintha csak kizárólag a választók javát szolgáló politika növelné az államadósságot

A neoliberális clintonista centristák megvétózták a progresszívek arra irányuló javaslatait, hogy a programuk költségét az egyik legnépszerűbb adónemen, a nyereségrészesedési adón keresztül fedezzék. A nyereségrészesedéssel kapcsolatos kiskapu⁷ megszabadítja a pénzügyi spekulánsokat és menedzsereket attól, hogy jövedelemadó kelljen fizetniük nyereségrészesedésük, de még menedzseri díjaik után is azáltal, hogy a vonatkozó adókulcsot a tőkenyereség-adó alacsonyabb kulcsának szintjére szállítja le. A Wall Street-i kampányadományozók hosszú keze jóval nagyobb súllyal esik latba, mint az, amit a választók szeretnének – beleértve a Trump-kormány által a legvagyonosabb osztályok javára végrehajtott jövedelemadó-csökkentések visszavonását.

Miközben felvizezték ezeket a korai változatba belefoglalt népszerű elemeket, a Kongresszus a kampánydonorok osztályának megnyerése céljából növelte a nekik történő osztogatást. A legkirívóbb lépés a

leggazdagabb háztulajdonosok adójának csökkentése, különösen a keleti parton, azáltal, hogy az ingatlanadóból a jövedelemadó után leírható összeget – „állami és helyi adó” [State and Local Tax (SALT)] – 10 000 dollárról 72 500 dollárra emelik. A Szenátus Költségvetési Bizottságának elnökeként megszólaló Bernie Sanders ingerültnek hangzott a keddi választási napon, amikor elmagyarázta, hogy ez a legvagyonosabb 5 százaléknak nyújtott 400 milliárd dolláros ajándék olyan mértékű, hogy „a BBB elfogadása után a legfelső 1% alacsonyabb adókat fizetne, mint a Trump-féle 2017-es adócsökkentés után. Ez több mint elfogadhatatlan.”

Sanders rámutatott, hogy „a demokraták egy olyan programmal kampányoltak és nyertek, amely azt követeli, hogy a nagyon gazdagok végre fizessék meg a rájuk eső részt, nem pedig egy olyanal, amely még több adókedvezményt ad nekik.”⁸ De a demokrata vezetőség azt felelte, hogy az adományozók osztályának pártolása nélkül a kampányfinanszírozás összezsugorodna – ez a kilátás a lobbisták bőkezű adományaiban részesülőket arra készítetné a Szenátusban, hogy leszavazzák a BBB-t. A demokrata vezetés azzal érvel, hogy ha nem kerül sor a legvagyonosabb *járadékos* rétegnek nyújtott támogatások növelésére és adójuk csökkentésére – a bérből és fizetésből élők támogatásának csökkentése mellett –, az fenyegeti a választási kilátásokat, mivel a párt kevésbé lesz vonzó a kampánydonorok osztálya számára.

A mainstream sajtó ezt megfejeji azzal a nézetével, hogy a munkapárti intézkedések olyan radikálisak, hogy elijesztik a legtöbb középosztálybeli szavazót, akik ezeket az intézkedéseket úgy tekintik, mint támadást a magántulajdon ellen, illetőleg azon reményük ellen, hogy egy szép napon majd csatlakozhatnak a gazdagok soraihoz. Biden elnök a progresszíveket hibáztatja, amiért „blokkolják” a programot azzal, hogy meg akarják őrizni azokat az intézkedéseket, amelyeket a szavazók ténylegesen akarnak, és amelyekre ő maga is alapozta elnöki kampányát egy évvel ezelőtt.

De a legtöbb szavazó mégiscsak bérből és fizetésből él. És sokaknak szükségük van a gyermekek után járó támogatásokra és egyéb szociális-jóléti kiadásokra, alacsonyabb gyógyszerárakra és egyéb mindennapi kiadásaik mérséklésére. A választók körében végzett felmérések szerint az Egyesült Államokban szinte mindenütt a gazdasági kérdéseket tekintik a legfontosabbnak.

A probléma az, hogy a munkapárti szociális intézkedések nem azok, amiket a nagy lobbisták és kampányfinanszírozók a maguk

és klienseik számára akarnak. Ez felveti a nyilvánvaló kérdést: azért vesztettek kedden a demokraták,⁹ mert vezetésük azt támogatta, amit kampányfinanszírozók akarnak, nem pedig a progresszív programot, amelyet a legtöbb szavazó akar és amelyre 2020 novemberében szavaztak?

Az USA politikai rendszere demokrácia vagy oligarchia?

Ne kerüljünk a kérdést: a Demokrata Párt a demokrácia ágense, vagy az oligarchiáé? A múlt havi kongresszusi fiasco megerősíti Arisztotelész demokrácia-leírását. Sok államnak van forma szerint demokratikus alkotmánya, írja ő, de valójában oligarchiák.

Az ok, magyarázta Arisztotelész, hogy a demokráciák hajlamosak oligarchiákká fejlődni a vagyon növekvő koncentrációja és polarizálódása eredményeként. Ez ellenőrzést ad a vezető családoknak a politikai rendszer felett. (Ebben a sémában az oligarchiák célja, hogy önmagukat örökletes arisztokráciákká tegyék.)

A vagyonkoncentráció politikai ellenőrzéssé fordítása felgyorsult az 1980-as évek óta, és majd minden, 2020 tavasza – a Covid-19 kitörése – óta végbement amerikai vagyon- és bevételnövekedés az egy százaléknál kötött ki, emelkedő részvény-, kötvény- és ingatlanárak formájában. A nem pénzügyi vállalati szektorban az olaj-, gyógyszer- és IT-monopóliumok által megszabott árak hajtották az áremelkedést, míg a lakhatás költségei az elmúlt tizenkét hónapban húsz százalékkal nőttek. E szektorokból kerülnek ki a legnagyobb lobbisták és kampánydonorok.

A demokrata vezetés politikája az, hogy azokat a jelölteket támogatja, akik a legtöbb pénzt képesek gyűjteni. A jelöltek nagy többsége esetében a finanszírozás oroszlánrésze e lobbistáktól és különérdekek felől érkezik, akik számára az adományok üzleti befektetést jelentenek. A progresszív jelölteknek csak egy kisebbsége tudott elegendő kis összegű [támogatást] gyűjteni nagy számú egyéni támogatótól ahhoz, hogy politikai szereplővé válhasson.

A helyzet sokban olyan, mint az ókori Rómáé. Annak alkotmánya a szavazást vagyoni csoportok szerint szervezte, főképp a földtulajdon mértéke alapján. A legvagyonosabb szenátori osztályhoz, amelyet a „lovagok” követtek, akkora szavazati súlyt rendeltek, amely mellett a 99% szavazati súlya elhalványult. Az USA-ban, igaz, ami igaz, minden szavazat egyenlőként van megszámlálva. A probléma az, hogy

már eleve hogyan válhat valaki jelöltté, és hogyan szállhat versenybe a riválisokkal az előválasztásokon. Rómában ahhoz, hogy a jelölt sikerrel indulhasson egy hivatalért, szükség volt a vagyonosok masszív támogatására. (Ezt a szerepet Crassus játszotta, pénzelve többek között Caesar kampányát.) A vezető politikusok sokszor súlyosan el voltak adósodva támogatóik felé.

Az USA-ban az adósság nem ennyire nyersen pénzjellegű. Az adósság tárgya a politikai támogatás. A politikus munkaköri leírása az, hogy szavazói támogatást hozzon a kampány-hozzájárulóknak. Így fojtják el az oligarchák a demokráciát, ma éppúgy, mint a római köztársaságban.

A centristák és mérsékeltek támogatják a gazdasági polarizáció már meglévő oligarchikus tendenciáit

Hivatalba lépésekor Biden elnök azt mondta, nem fog semmi sem változni. Ez éppen az ellentéte Barack Obama szlogenjének, a „hope and change”-nek, de egyszerűen csak őszintébb volt. A Biden-kormány nem pusztán érvényben hagyta Donald Trump adócsökkentéseit a vagyonosok számára, meg is növelte őket a BBB-program állami és helyi adókkal (SALT) kapcsolatos rendelkezésén keresztül. Biden meghosszabbította az offshore olajfúrási jogokat és a pénzügyi, valamint nagyvállalati szektorok számára hasznot hajtó intézkedéseket.

Ezt jelenti „centristának” vagy „mérsékeltnek” lenni. Ha a világ az egy százalékra és a kilencvenkilenc százalékra polarizálódik, a hitelezőkre és adósokra, monopolistákra és fogyasztókra, hol a középút? A kínaiaknak van egy közmondásuk: „Aki egy útelágazódásnál egyszerre próbál mindkét úton elindulni, kitéri a csípőjét”. Mérsékeltnek lenni egyet jelent az amerikai gazdaságot a járadékos egy százalékra és az egyre inkább eladósodott kilencvenkilenc százalékra polarizáló gazdasági trendekbe való be nem avatkozással.

Ez az a helyzet, amellyel a mai gazdaságnak szembe kell néznie. Az oligarchák (további) gazdagodását elősegítő dinamikák megváltoztatását célzó lépések megtételének elutasítása azt jelenti, hogy nem fordítjuk vissza, de még csak nem is lassítjuk a gazdaságot polarizáló trendeket. A Demokrata Párt vezetősége már a kezdetektől szembe ment a Progresszív Kongresszusi Kaukusz befolyásával. Ez oligarchia, nem demokrácia. Ez még csak nem is a politikai demokrácia gyanban

üres formalitásai, hogy a voltaképpeni gazdasági demokráciáról ne is beszéljünk.

Végtére is, mi igazából a demokrácia? A választók ama képessége, hogy elérjék az általuk akart intézkedések jogszabályba foglalását – amelyek feltehetőleg társadalmi-gazdasági érdekeiket szolgálják. De ezt a folyamatot manipulálja a DNCC¹⁰ függése az kampánydonorok osztályától. A párt politikai programja csupán reklámeszköz, a reklám igazságtartalmára vonatkozó bármiféle szabályozás nélkül.

A kérdés az, megreformálható-e ez a rendszer? Sikerre vihető-e a demokrácia anélkül, hogy a Demokrata Párt vezetését lecserélnék egy, a mai republikánus-demokrata kétpártrendszerrel teljesen különböző politikai rendszerre?

A demokraták jelenlegi zsákutcás helyzete azt mutatja meg, hogy nem érhető el haladás anélkül, hogy az amerikai politika intézményes rendszerét megváltoztatnák. Úgy tűnik, az egyetlen mód, hogy ezt megtegyük, az, ha biztosítjuk, hogy a Demokrata Párt olyan visszavonhatatlanul veszítsen 2022-ben és 2024-ben, hogy eléggé felbomoljék ahhoz, hogy a progresszívek éleszthessék fel a csaknem halott pártot.

A demokraták identitáspolitikája – bármilyen identitás jöhet, kivéve a bérből élőkét

A Demokrata Párt szerepe az, hogy védje a Republikánus Pártot a balról érkező kihívásoktól. Taktikája az volt eddig, hogy a szavazóknak mint bérből élőknek, fogyasztóknak, adósoknak, valamint, az esetek egyre növekvő hányadában, az olyan lakásbérlőknek, akiket otthonaik elvesztése fenyeget, mihelyt a lakásárak és lakbérek szárnyalása miatt hátralékuk keletkezik – a hagyományos gazdasági szempontjait másra cserélte.

Az identitáspolitika: stratégia arra, hogy a szavazók bérből és fizetésből élő többsége elkülönült etnikai, faji és gender-identitásokra töredezzon. Ez elvonja azoknak a figyelmét az osztálytudatról, akiknek érdekei nem egyeznek a demokrata-republikánus kétpártrendszer feletti ellenőrzést átvevő kampánydonorok osztályának érdekeivel. Ez megmagyarázza, miért nem hajlandó a DNCC progresszív jelölteket támogatni.

Ahelyett, hogy vonzóvá tennék önmagukat a bérből és fizetésből élők előtt, a demokrata vezetőség az 1960-as évek óta arra igyekszik

rábírni a választókat, hogy „kötőjeles amerikaiakként” gondoljanak önmagukra. Egy fél évszázaddal ezelőtt ezek voltak az olasz-amerikaiak, ír-amerikaiak, lengyel-amerikaiak és így tovább, ennek megfelelően etnikai védnökségekkel a nagyvárosokban.

Manapság az identitáspolitika kiszélesedett, és célba veszi a nőket, különösen a fehér kertvárosi nőket (akiknek támogatását a demokraták elvesztették Virginiában), a spanyolajkú szavazatokat (amelyek szintén megfakultak e héten), és a fekete szavazók támogatását, amelyet a Képviselőház többségi whipje,¹¹ James Clyburn mozgósított, valamint az, amit szokás úgy nevezni, hogy a „Fekete Félrevezetőségi Tanács” (amelynek etnikai támogatottsága gyengül végre, ahogy a szavazók felfigyelnek arra, hogy kik a kampány-hozzájárulók). A demokraták számítása valami olyasmi volt, hogy: „Oké, leírtuk a munkásosztályt. De talán elérhetjük, hogy egyes szavazók valami más identitással gondoljanak önmagukra.” A fekete választóknak kulturális magasztalással udvarolnak, de gazdasági jellegű ígéretek nélkül. Támogatást kerestek a spanyolajkúak körében, de ez elhal, mert a demokraták haboznak gazdasági támogatást nyújtani az alacsony jövedelmű családok dolgozóinak, akiket képesek leírni, amint kellő nagyságú kampányfinanszírozási ajánlatokat kapnak a nagyvállalati lobbistáktól. Az identitáspolitika jegyében folyó kulturális heccelés kudarcot vall, mihelyt a szavazók gazdasági helyzetüket látják a legfontosabb politikai problémának.

Bukott állam-e Amerika?

E pillanatban (csütörtök késő éjjel¹²), a BBB-t még mindig gátolják, miközben a kongresszusi csapat a 2135 oldalasra duzzadt törvényjavaslaton kérődzik. Kevés bizalom maradt Manchin szenátusbeli támogatásról szóló utalása iránt. Félő, hogy a kétpárti, egybillió dolláros vállalkozásbarát infrastruktúra-törvénytervezet megy át, míg a BBB szociális programját elhagyják.

A probléma megoldatlanul hagyása kétszínű trükknek látszik Biden és a demokraták kvázirepublikánus clintonista magva részéről. Miért nem távolítják el egyszerűen Manchint a bizottsági tagságaiból, és állítják le a nyugat-virginiai ügyfélkörének állami támogatását? Ehelyett rábízták a környezetvédelmi törvénytervezetet, amelyet kizsigerelt az olaj- és szénvállalatoktól kapott lobbipénz fejében.

Nehéz elgondolni, mi válthatja fel a mai politikai patthelyzetet. AZ USA-nak nincs európai stílusú parlamentáris rendszere, amely megengedné, hogy új pártok induljanak és képviseltesék magukat a kormányban. Ha lenne, a Demokrata Párt valószínűleg az európai szociáldemokrata pártok sorsára jutna, és marginális relikviává zsugorodna.

De az igazi politikai és gazdasági demokráciát a fennálló alkotmány és a törvények elfogadásához 60%-os többséget követelő szenátusi obstrukció akadályozza, egy olyan Legfelsőbb Bíróság támogatásával, amely 18. századi megoldásokat kényszerít a 21. századi finánckapitalizmusra és neojáradékos gazdaságra.

Jegyzetek

- ¹ Hatfős képviselőházi demokrata csoport 2018 óta – *a ford. megj.*
- ² A Biden-kormány középosztály stabilizálását célzó programja – *a ford. megj.*
- ³ Alexander Duehren – Natalie Andrews – Richard Rubin: Paid Leave Is Back in House Bill. *Wall Street Journal*, 2021. 11. 04.
- ⁴ A Képviselőház által elfogadott Build Back Better változat mintegy 2,2 billió dolláros kiadást irányoz elő. Az összeg azonban további revízióon mehet át a szenátusi vita során – *a ford. megj.*
- ⁵ A nevezett tisztségviselő a törvényhozási status quót, annak hatályos jogi kereteit ismerteti a Szenátus számára – *a ford. megj.*
- ⁶ E procedurális eszköz lehetővé teszi az obstrukció megtörését költségvetési ügyekben – *a ford. megj.*
- ⁷ Itt a leggazdagabb rétegek adókerülési módjáról van szó, akik befektetéseikre hivatkozva visszaigénylik adójuk nagy részét. Ld.: <https://ourfinancialsecurity.org/2021/10/close-the-carried-interest-loophole-that-is-a-tax-dodge-for-super-rich-private-equity-executives/> – *a ford. megj.*
- ⁸ Jordain Carney: Sanders: Proposed five-year SALT cap repeal 'beyond unacceptable'. *The Hill*, 2021. 11. 02. A legfrissebb jelentés szerint, november 4-étől, Sanders beleegyezett az adókedvezménybe a 400 000 dollár alatt kereső háztulajdonosok esetében, amit most úgy állítanak be, mint a „középosztályi” jövedelem felső határát. Ld.: Senators Sanders and Menendez Propose Eliminating SALT Cap for People Earning Under \$400K. <https://www.c-span.org/video/?c4984949/senators-sanders-menendez-propose-eliminating-salt-cap-people-earning-400k>
- ⁹ 2021 novemberében Virginiában állami szintű választásokat tartottak; a hivatalban lévő demokrata kormányzó meglepetésszerű vereséget szenvedett republikánus kihívójával szemben – *a ford. megj.*
- ¹⁰ Democratic National Convention Committee – a demokraták országos elnöklölt-állítási bizottsága – *a ford. megj.*
- ¹¹ Szó szerint: ostor – törvényhozásban az amerikai pártok képviselőit a párt hivatalos álláspontja szerinti szavazásra szorító képviselő – *a ford. megj.*

¹² Vagyis november 4-e éjjelén. A Build Back Better törvényjavaslatot végül 2021. november 19-én szavazta meg a Képviselőház. A Szenátusban azonban még december közepén is folyik a csatározás a javaslat körül – *a ford. megj.*

(Fordította: Kalous Antal)

Eredeti megjelenés: Michael Hudson: Is This the End of the Unreformable Democratic Party? *Naked Capitalism*, 2021. 11. 05. Online: <https://www.nakedcapitalism.com/2021/11/michael-hudson-is-this-the-end-of-the-unreformable-democratic-party.html>